

дистанційного навчання в школі є комбінування двох різних програмних засобів, а саме Zoom та Google Classroom, де перший надає можливість проводити онлайн уроки, другий програмний засіб – надає швидкого обміну файлами між вчителем та учнями.

Список використаних джерел

1. Дистанційне навчання як сучасна освітня технологія : матеріали міжвуз. вебінару, м. Вінниця, 31 берез. 2017 р. Вінниця, 2017. 102 с. URL: http://www.vtei.com.ua/images/VN/31_03.pdf (дата звернення: 15.03.2021).
2. Дистанційне навчання: персональний сайт. URL: http://terezino-nvo.at.ua/index/distancijne_navchannja/0-143 (дата звернення: 17.03.2021).
3. Види забезпечення дистанційного навчання. *Управління освіти виконавчого комітету Обухівської міської ради*. URL: <http://www.ouo.gov.ua/distance/948-vidi-zabezpechennja-distantijnogo-navchannja> (дата звернення: 17.03.2021).

Юлія Присяжнюк

ПОРФИРІЙ ДЕМУЦЬКИЙ ТА ЙОГО ВПЛИВ НА РОЗВИТОК КИЇВСЬКОЇ МУЗИЧНОЇ КАПЕЛИ «ДУМКА»

В українській історії є чимало відомих діячів культури, які здійснили чималий внесок у її розвиток, проте залишалися протягом довгого періоду часу в тіні. Їх імена лунали переважно у вузьких колах, але вже сьогодні починають звучати для нас крізь століття. Серед таких діячів українського мистецтва можна виокремити – Порфирія Даниловича Демуцького. Саме завдяки йому наприкінці ХІХ – на початку ХХ століття в українському музичному мистецтві відбувся, так званий, «стрибок вгору», який пов'язує із виходом на новий рівень народних аматорський хорів.

Народився Порфирій Демуцький 10 березня 1860 р. в селі Янишівка Таращанського повіту Київської губернії (сьогодні це село Іванівка Ставищенського району Київської області) [8]. Родина була багатодітною – нараховувалося восьмеро дітей. Батько Данило Васильович був священником Свято-Покровської церкви у цьому ж селі, а також опікувався місцевою школою та сприяв запровадженню вивчення в ній хорового співу. Любов до музики зародилася в Порфирія Даниловича ще з дитячих років. Він полюбляв їздити на виступи з місцевими церковними хористами, проте спочатку тільки як слухач, адже сам не мав ані голосу, ані хорошого музичного слуху.

Найбільше Порфирій Демуцький полюбляв церковні співи. У власній автобіографії він писав: «Особливо любив я церковні співи і завжди ходив

на вечерню, де мою жажду співу задовольовало виконання...» [2]. Захоплення саме церковним музичним співом вплине на його майбутні інтереси. Освіту він здобував спочатку в Подільському духовному училищі (м. Київ), потім у Київській семінарії, а також на медичному факультеті Київського університету Св. Володимира.

Після завершення навчання в Києві, Порфирій Данилович відмовляється від подальших перспективних запрошень на роботу за спеціальністю в місті, й приймає рішення переїхати до селища Охматів Таращанського повіту на Київщині [9, с. 6]. Саме ця місцевість зіграє ключову роль на життєвому та творчому шляху музиканта-фольклориста. Тут він пізнає час слави та відчаю, зради від найближчих – власних хористів.

В селищі Охматів Порфирій Демуцький влаштовується на посаду лікаря, з часом відкриває у власному будинку лікарський пункт. Всі бажаючі односельці (безкоштовно) та жителі навколишніх сіл в будь-який час могли отримати кваліфіковану медичну допомогу. Також увагу Порфирія Демуцького привертає музика. В цій місцевості він створює Охматівський аматорський народний хор, який буде відомим не тільки на Київщині, а й навіть далеко за межами України.

Порфирій Данилович присвячував весь вільний час розвитку Охматівського хору. Збирання та розучування нових музичних композицій для хористів, організація концертних виступів – все це вимагало чимало уваги та сил Порфирія Демуцького. Вдячність охматівських хористів, яким він приніс визнання, була неочікуваною. У вирі подій 1917 року охматівські селяни завдали значної шкоди садибі Демуцьких. Близький знайомий родини П. Курінний у своєму щоденнику про ці події занотував таке: «Дом доктора Демуцького разграблен тоже. И кто же разграбил? Свои же охматовские крестьяне...» [7, с. 96].

Після переїзду 1917 р. з села Охматів до Києва Порфирій Данилович продовжував працювати на благо розвитку хорового співу України. У своїй автобіографії він зазначав про цей період так: «...я переїхав до Києва, де і почав приймати участь в хорових працях, то подаючи свої записи пісень, а то приймаючи на себе роботу студіювання своїх пісень з різними хорами» [4, с. 290]. Найбільш тісною та плідною була співпраця Порфирія Даниловича Демуцького з відомою в той час музичною капелюю «Думка», яка була створена 1919 р. [5, с. 306]. Назва капели походить від перших літер її давньої назви – Державна Українська Мандрівна Капела, проте на час співпраці Демуцького з «Думкою», її назва була змінена на Робітничо-селянську капелю УРСР. Капела та її керівник Н. Городовенко завжди запрошували Демуцького на свої репетиції, аби почути його думку щодо виконання хором пісень. Більш тісні професійні відносини між Порфирієм Даниловичем та музичною капелюю тривали в період з 1923 по 1927 рр. [3, с. 259].

Про значний вплив Демуцького на діяльність капели «Думка» свідчать спогади його сучасників. Так, К. Квітка писав: «Він... входив у безпосередній контакт з учасниками капели, не тільки передаючи їм те, що бажав пропагувати, але, – як і в Охматові, – також і від них беручи те, що його цікавило...» [4, с. 292]. Окрім К. Квітки, високо оцінював внесок П. Д. Демуцького в розвиток музичної діяльності капели, і П. Козицький: «Його «На городі верба ясна», «Чорноморець»... у виконанні капели «Думка» ... завжди викликали ентузіазм з боку аудиторії, якого б складу вона не була» [4, с. 293]. Найпоширенішими серед пісень зібраних Демуцьким у виконанні капели були: «А ще сонце не заходило», «Гей, колись була розкіш воля», «Ой, ти вишенька, ти черешенька», «Дрібен дощик іде» та інші [6]. Загалом, за період знайомства керівника «Думки» Н. Городовенка з Порфирієм Даниловичем, капелою було виконано дванадцять пісень, зібраних самим Демуцьким [3, с. 262].

Зазвичай хористами капели «Думка» були не тільки професійні виконавці, а також представники сільського населення, яке не мало музичної освіти – тільки голос. Порфирій Демуцький, в свою чергу, не міг впустити можливості поспілкуватися з такими хористами та як збирач українського фольклору, записати народні пісні з метою їх подальшого відродження в голосах виконавців й на сторінках музичної літератури.

Отже, протягом життя Порфирій Данилович завжди слідував за своїм захопленням – музикою, працював на благо її розвитку. Наприкінці життя, збагнувши всю важливість свого захоплення, Порфирій Данилович Демуцький «зробив все, що міг» [1, с. 171], з метою відтворення та збереження для наступних поколінь давньої пам'яті українських народних пісень: збираючи фольклор, керуючи Охматівським хором та беручи участь в різноманітних музичних організаціях м. Києва, серед яких й музична капела «Думка».

Список використаних джерел

1. Демуцький П. Ліра і її мотиви: Додатки. Біографічні матеріали / П. Д. Демуцький; упоряд., покажч. О. О. Савчук; передмови О. В. Богданової та Ю. Є. Медведика; інципітарій текстів Ю. Є. Медведика; примітки О. М. Геращенко, Ю. Є. Медведика; уклад. бібліогр. П. О. Андрійчук. Харків : Видавець Савчук О. О., 2012. 310 с.
2. Квітка К. П. Демуцький. *Етнографічний вісник*. 1928. кн. 6, XXXVIII с. URL: <http://irbis-nbuv.gov.ua/ulib/item/ukr0011904>
3. Марущак М. Порфирій Демуцький та хорова капела «Думка»: невідомі сторінки творчої співпраці. *Науковий вісник Національної музичної академії України імені П. І. Чайковського*. 2015. Вип. 113. С. 257–269.
4. Пиж'янова Н. Діяльність Порфирія Демуцького в Києві у 1917–1927 роках. *Народознавчі зошити*. 2015. № 2 (122). С. 290–295.
5. Провідники духовності в Україні: довідник / редкол.: акад. НАН

- України І. Ф. Курас (голова) та ін.; обкл. і тит. худож. Ю. О. Коваленко. Київ : Вища школа, 2003. 782 с.
6. Тримбач С. Важко перші сто... *День*. 2019. № 99–100. URL: https://day.kyiv.ua/uk/article/kultura/vazhko-pershi-sto?md_switch_to=main
 7. Умань и уманчани очима П. Ф. Курінного / за ред. Ю. В. Торгала, Л. Д. Гарбузової. Умань : ВПЦ «Візаві», 2014. 132 с.
 8. Шелепко М. П. Демуцький. Відоме та невідоме в творчій біографії митця в контексті української музичної культури. *Київське музикознавство*. 2013. Вип. 46. С. 30–36.
 9. Яценко Л. П. Д. Демуцький: нарис про життя і творчість. Київ : Держ вид-во образотвор. мистецтва і муз. л-ри, 1957. 45 с.

Юрій Приходько

ВІЙНА В КОРЕЇ (1950–1953 рр.)

Корейська війна (1950–1953 рр.) стала першим військово-збройним конфліктом періоду «холодної» війни і початком конфліктів, що є досі нерозв'язаними. Вона стала локальною війною між двома провідними на той час наддержавами, на обмеженій території без ядерної зброї.

Актуальність даної теми полягає в тому, що «корейська проблема» перетворилася на один із застарілих і довготривалих серед регіональних конфліктів, що залишились у спадщину з часів Другої світової війни. Його характерною рисою є те, що протягом усього післявоєнного часу на Корейському півострові зберігається високий ступінь напруженості, який серйозно ускладнює міжнародну ситуацію на Далекому Сході.

10 серпня 1945 р., у зв'язку з капітуляцією Японії, США та СРСР домовилися розділити територію Кореї по 38 паралелі, сподіваючись, що японські війська на півночі капітулюють під тиском могутньої Червоної армії, а на півдні – здадуться військам США. Тож після цих операцій півострів був розділений на дві частини: північну – радянську та південну – американську. Подібний поділ мав бути лише тимчасовим [1, с. 53].

До кінця 1948 р. з Північної Кореї було виведено радянські війська, а в червні 1949 р. з іншої частини півострова – війська США, при цьому обидві корейські держави мріяли про силове об'єднання країни, кожна під своєю юрисдикцією. Із серпня 1949 р. Кім Ір Сен розпочав планомірну «обробку» Й. Сталіна, умовляючи його підтримати воєнну операцію північнокорейців. Однак обережний Сталін, у принципі підтримуючи ідею поширення радянського контролю на весь Корейський півострів, побоювався втягування в повномасштабне воєнне протистояння із США на Далекому Сході. Обережність проявляв і керівник комуністичного Китаю Мао Цзедун, готовий у принципі надати воєнну підтримку «Півночі»,